

13.

Min wän kan du dig ej besinna,
 Swad trohet som jag dig bewist,
 Kan du dig icke sielf påminna,
 Den kärlek jag till dig har byst.
 Från första början intill nu
 Jag älskat dig i åren siu.

14.

Tu wänligt handen åt mig räckte,
 Wår kärlek uti låga brann,
 Med wrede du den och utsläckte,
 Då du hos andra nöie fann.
 Du sielf wårt kärleks-band affset
 För kötsens lust och okyskhet.

15.

Du slutar jag min klage-wisa,
 Betrakta wäl min sorge-sång,
 En sådan Glicka bör man prisa,
 Som älskar många på en gång;
 Ndio min wän, lef som du kan,
 Och haf din kärlek till hwar man.

16.

Haf tack för hwarie dag och timma,
 Haf tack min wän för hwar minut
 O Gud låt oss hwarandra finna,
 Med fröid när lifwet tager slut.
 Gastän du har förslutit mig
 Mitt hjerta brinner dmt för dig.

 Stockholm,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1828.

Husets No 4, Qwarteret Perseus wid Sörlånggatan.

En alldeles ny och wacker

Kärleks-Wisa.

Sjunges som: Wår jag förändro min pipa tändes.

Min lust och glädie är försluten,
 Mitt nöie wändes uti qwal,
 Jag är utaf min wän försluten
 Den jag har älskat utan tal,
 Den wännen, som jag trodde bäst,
 Den plågar mig som aldrumäst.

2.

Mitt hjerta uti låga brinner
 Af oro, ångslan, natt och dag;
 Hos ingen jag mitt nöie finner,
 Som lindra kan mitt hjerte-gnag,
 Swart jag i werlden wänder mig
 Min stora ångest ölar sig.

3.

I werlden är så tungt att lefwa
 Hwar dag är långsam som ett år,
 En oro, ångslan mig omswäfwa,
 Mitt hjerta utaf ångest slår,
 Och om det wore Guds behag
 Så kom o död i denna dag.

4.

O himlens Herre som allt kanner
Du räknat har de trogna fiät
Hwaröfwer smäcken mig bränner
Af den jag älskat med trohet,
Då jag med största nöje spräng
Då blef min lust förvand i twång.

5.

En wän i werlden jag utwalde
Och höll den för min enda mö,
Uppriktigt hon sig då anställde
Wi swor om kärlek till wår död;
Förnösdi wi gaf hwarandra hand
Och knöt ett trofast kärleks-band.

6.

Nu kan jag se och mig inbilla
Hur falsk och smink-full qwinnan är
Som Simson war för sin Delilla
Då hon hans hufwudhår afstär.
När hon hans starkhet lockat ut
Snart blef med lifwet ynligt slut.

7.

O du min wän som förr har varit
Min lust från våra barndoms-år;
Betänk dig wäl hwad du har swurit,
Tänk ewigheten förestår.
Ditt tal war intet skämt och gant,
Din egen själ du satt i pant.

8.

För mins du hur du swor och sade,
Då du din hand bortgaf åt mig

Förbannelse du Gud ombade,
Om du otrogen skulle bli,
Gud sätt mig för den stränga lag
Och mig fördöm på Domedag.

9.

Betänk hwad lön du dig åtagit
Förbannelse till ewig tid,
Fördömmelsen du dig ådragit,
En Gud han wet det sannerlig;
När du för Domen ställes fram
Med swel du ej undkomma kan.

10.

Ditt hjerta må i stycken brista
Hwar gång du uppåt himlen ser,
Ditt hårda samwet mände brista,
Som sankt dig sielf i afgrund ner
Föragtadt mig och bröt din Ed
Tänk himmelen är på dig wred.

11.

Du wet att himlen skall belöna
Allt efter som wi handlat har,
Fast jag dig icke will fördöma
För Christi skull, som korsat bar
Då han wår synd och brott försont,
En är min önskan dig ej ondt.

12.

För din skull är mitt hjerta sargat,
För din skull är jag och till spott;
Men mest jag derutaf förargas
Att sådant gör ditt samwet godt,
Förakt till lön jag redan fått
För alla trogna siel jag gått